

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoCsp/46/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120434970
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:6120434970.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka, v právnej veci žalobcu: 365.bank, a. s., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, zastúpená: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, proti žalovanej: X. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. N. XXX, o zaplatenie 24 534,22 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky z 8. júna 2022 č. k. 13Csp/47/2021-186, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Nové Zámky (súd prvej inštancie alebo prvoinštančný súd podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), po predchádzajúcom zrušení jeho rozsudku zo dňa 12.mája 2021 č. k. 13Csp/47/2021-89 uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 30.septembra 2021 č. k. 5CoCsp/27/2021-119, ďalším rozsudkom zo dňa 8.júna 2022 č. k. 13Csp/47/2021-186 rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 24.534,22 eur s 5,00 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 18.248,05 eur od 18.03.2020 do zaplatenia, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

1.2. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.3. Rozhodnutie v merite (vo veci samej) odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 52, § 53, § 54 ods. 1 a2, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka („OZ“) (účinného v rozhodnom čase), § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení platnom a účinnom v danom období) a výrok o trovách konania odôvodnil podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP.

2.1. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobca sa žalobou voči žalovanej domáhal zaplatenia nesplatennej časti úveru, ktorý jej poskytol na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.5.2017, a to sumy 18 248,05 €, sumy 5 765,39 € nesplatených úrokov z úveru a sumy 520,78 € ako kapitalizovaného úroku z tejto zmluvy a tiež sa domáhal zaplatenia úroku z omeškania, lebo žalovaná je s platením peňažného dlhu v omeškani.

2.2. Žalovaná žiadala súd, aby zmluvu podrobil súdnej kontrole a rozhodol, že všetky neprijateľné podmienky sú v neprospech spotrebiteľa. Nesúhlasila s povinnosťou zaplatiť uvedenú sumu, pretože jej zaplatenie je v rozpore s ústavou a poukázala na smernicu Rady 93/13/EHS. V priebehu konania sa bránila tým, že predmetný úver vyrovnala tak, že si zobrala úver v Slovenskej sporiteľni a.s. Bratislava a z neho mal byť zaplatený jej dlh voči žalobcovi.

3.1. Okresný súd Nové Zámky rozsudkom č. k. 13Csp/47/2021-89 zo dňa 12.5.2021 žalobe vyhovel a žalovanú zaviazal na zaplatenie istiny s príslušenstvom v plnom rozsahu.

3.2. Krajský súd v Nitre uznesením 5Co/27/2021-119 zo dňa 30.9.2021 zrušil vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie a uviedol, že súd prvej inštancie tým, že neakceptoval žiadosť žalovanej o odročenie

pojednávania a jej ospravedlnenie, porušil jej právo na spravodlivý proces, keďže jej znemožnil hájiť svoje práva.

4.1. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie z úverovej zmluvy uzavretej dňa 25.5.2017 medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom zistil, že na základe nej bol žalovanej poskytnutý úver v sume 19 800 €, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v 96 mesačných splátkach po 305,85 € počnúc od 25.6.2017 pri fixnej úrokovej sadzbe 10,50 % a RPMN vo výške 11,10 % a odplate za úver vo výške 9,81 % a celkovo tak zaplatiť žalobcovi 29 361,04 €.

4.2. Z výpisu z karty úveru zistil, že žalovaná z úveru prevzala sumu 19 800 €, z ktorých splatila iba časť v sume 5 210,60 €, z ktorých bola suma 1 405,95 € započítaná na istinu, suma 3 795,65 € na úroky a suma 9 € na poplatky, po vyhlásení úveru za splatný uhradila žalovaná sumu 146 €, nesplatenou časťou úveru zostala suma 18 248,05 €.

5.1. Z výzvy žalobcu zo dňa 22.8.2019 doručenej žalovanej dňa 28.8.2019 a zo dňa 27.10.2020 (doručovanej doporučene) súd zistil, že žalobca nimi vyzval žalovanú na zaplatenie dlhu v sume 19 115,61 €, resp. sumy 18 248,05 €, pričom oznámením z 22.8.2019 jej tiež oznámil, že úver dňom 22.8.2019 vyhlásil za predčasne splatný.

5.2. Zo zmluvy o úvere zo dňa 14.8.2017 uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. Bratislava ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom súd zistil, že ňou bol žalovanej poskytnutý úver v sume 21 270 €.

5.3. Zo správy Slovenskej sporiteľne a.s. Bratislava zo dňa 15.3.2022 súd zistil, že pohľadávka z úveru č. XXXXXXXXXXXX bola postúpená na spoločnosť KRUK Česká a Slovenská republika Hradec Králové. Zo žiadosti žalovanej o predčasné splatenie úveru zo dňa 24.8.2017 súd zistil, že ním žalovaná požiadala žalobcu o predčasné splatenie úveru.

6.1. Žalobca v podaní zo dňa 25.3.2022 uviedol, že žalovaná mala u žalobcu vedené 2 účty, a to osobný účet č. XXXXXX-XXXXXXXXXX a úverový účet č. XXXXXX-XXXXXXXXXX, pričom na jej osobný účet boli dňa 15.8.2017 vložené Slovenskou sporiteľňou a.s. Bratislava finančné prostriedky v sume 20 980,47 €, ktoré však žalovaná nepoužila na úhradu svojho úveru voči žalobcovi, napriek tomu, že žalobca žalovanej listom z 28.8.2017 oznámil, na ktorý účet má predčasné splatenie dlhu voči nemu vykonať.

6.2. Z výpisu z osobného účtu žalovanej IBAN: L (predtým č. účtu: XXXXXX-XXXXXXXXXX) súd zistil, že dňa 15.8.2017 naň Slovenská sporiteľňa a.s. Bratislava poukázala sumu 20 969,55 €.

7.1. Z podania žalobcu zo dňa 28.8.2017 adresovaného žalovanej súd zistil, že žalobca ním žalovanej oznámil, že na základe žiadosti žalovanej o predčasné splatenie úveru č. XXXXXXXXXXXX (úveru, ktorého zaplatenia sa v tomto konaní žalobca domáha) ju žiada, aby peňažné prostriedky previedla na svoj úverový účet. Podanie bolo odoslané žalovanej pod PT-XXXXXXXX.

7.2. Zo správy Slovenskej sporiteľne a.s. Bratislava zo dňa 31.3.2022 súd zistil, že úver č. XXXXXXXXXXXX/XXXX bol čerpaný v roku 2017 a to poskytnutím na účet žalovanej L pričom žalovaná ho splácala len do roku 2017 a následne bol dlh z neho postúpený spoločnosti KRUK Česká a Slovenská republika Hradec Králové.

7.4. Z výpisu z účtu žalovanej č. L vedeného žalobcom súd zistil, že žalovaná disponovala s finančnými prostriedkami na ňom (vrátane tých poskytnutých SLSP a.s. Bratislava dňa 15.8.2017) spôsobom, že v priebehu mája 2017 až augusta 2018 z neho vybrala všetky peňažné prostriedky.

8. Z vykonaného dokazovania považoval prvoinštančný súd zhodne ako v poradí prvým rozsudkom v tejto veci za preukázané, že žalobca poskytol žalovanej úver v sume 19 800 €, ktorý úver sa žalovaná zaviazala splatiť za podmienok uvedených v bode 6 tohto rozsudku. Taktiež mal z listinných dôkazov a tvrdenia žalobcu, ktoré žalovaná nepoprela, za nesporne preukázané, že žalovaná z tohto úveru uhradila iba sumu 5 210,60 € do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a sumu 146 € po tomto vyhlásení. Žalovaná nerozporovala a nenamietala ani tvrdenia žalobcu o tom, že zo sumy 5 210,60 € bola suma 1405,95 € započítaná na istinu, suma 3 795,65 € na úroky a suma 9 € na poplatky.

9.1. K odporu žalovanej proti platobnému rozkazu a skutočnosti v ňom uvedenej súd uviedol, že žalovaná nevzniesla žiadnu konkrétnu výhradu voči úverovej zmluve, iba formálne a všeobecne konštatovala, že táto je v rozpore s ústavou a žiadala, aby ju súd podrobil súdnej kontrole a to v jej prospech. Takéto jej konanie súd zhodne so žalobcom považuje za nedostatočné, nemožno na základe neho zistiť ktoré konkrétne časti zmluvy považuje žalovaná za neprijateľné podmienky a takýto jej prejav nemožno považovať za popretie nároku žalobcu.

9.2. Konštatoval, že vyššie uvedená úverová zmluva, ktorú podrobil súdnej kontrole, spĺňa všetky zákonné náležitosti stanovené v § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a je platná, pričom na základe nej mala žalovaná povinnosť svoj dlh splniť spôsobom a za podmienok uvedených v bode 6 tohto rozsudku, ktorú povinnosť však porušila a žalobca dôvodne a v súlade so zmluvou a so všeobecnými podmienkami k nej vyhlásil úver za predčasne splatný dňom 22.8.2019, čím žalovanej vznikla povinnosť vrátiť istinu úveru i dovtedajšie úroky z neho a tiež sa so splatením dlhu dostala do

omeškania. Konanie žalovanej považuje súd za účelové, pretože je zrejmé, že od novembra 2017 úver nesplácala riadne a od apríla 2019 ho prestala splácať celkom, pričom svoje námietky voči zmluve vzniesla až v marci 2021 ako reakciu na platobný rozkaz. V čase podpísania úverovej zmluvy s dohodnutými podmienkami súhlasila, úver riadne neplatila a samotné vznesenie formálnych námietok voči zmluve (nedôvodných) ju nemôže zbaviť povinnosti dlh splatiť.

10.1. Súd preto zaviazal žalovanú na zaplatenie nesplatennej časti istiny úveru, kapitalizovaného úroku zo zmluvy i na zaplatenie úroku z omeškania v zmysle žaloby, ktorú považuje v plnom rozsahu za dôvodnú. V prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. S poskytnutím peňažných prostriedkov sa viaže aj povinnosť platiť úroky z úveru (§ 497 Obchodného zákonníka). Úroky v tomto prípade sú osobitnou peňažnou náhradou, súvisiacou s poskytnutím finančných prostriedkov. S omeškaním s úhradou úroku je možné požadovať platenie úrokov z omeškania z nezaplatených úrokov (§ 369 v spojení s § 502 Obchodného zákonníka). Ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka), je povinný platiť z nezaplatennej sumy úroky z omeškania. Pri úrokoch z poskytnutého úveru je možné pri omeškaní požadovať z týchto zmeškaných úrokov úroky z omeškania.

10.2. Poznamenal, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.

10.3. Pokiaľ ide o sumu 36 eur uplatnenú ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky, táto bude priznaná v rámci trov konania v rozhodnutí uvedenom v poslednej vete predchádzajúceho bodu tohto rozsudku.

11.1. Z dokazovania vykonaného po zrušení v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie v smere preukazovania tvrdení žalovanej o splatení uplatneného nároku úverom z inej banky) súd mal zo správ bánk za preukázané (zhodne s listinami uvedenými v bodoch 11-17 tohto rozsudku), že žalovaná si v Slovenskej sporiteľni a.s. Bratislava vybavila refinancovanie svojho úveru, ktorý jej poskytol žalobca, avšak prostriedky, ktoré jej boli na jeho refinancovanie poskytnuté, nepoužila na tento účel a napriek tomu, že ju žalobca o to žiadal, nepreviedla ich zo svojho osobného účtu na účet úverový a naopak, použila ich pre svoju potrebu, nedošlo teda k zániku jej dlhu voči žalobcovi splnením. Zarážajúcim pritom je, že ani tento v poradí druhý úver žalovaná riadne nesplácala.

11.2. Žalovaná sa teda bránila tým, že predmetný úver vyrovnala tak, že si zobrala úver v inej banke a z neho zaplatila svoj dlh voči žalobcovi. Svoje tvrdenia však nijako nepreukázala, nepredložila totiž žiaden doklad o tom, že by bola akýmkoľvek spôsobom svoj dlh voči žalobcovi vyrovnala.

12. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi v konaní plne úspešnému priznal nárok na plnú náhradu trov konania. O výške jeho nároku na náhradu trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

13.1. Žalovaná včas podaným odvolaním napadla tento rozsudok prvoinštančného súdu z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ Civilného sporového poriadku, konštatujúc, že súd rozhodol v rozpore so zákonom, ignoroval zákonné ustanovenia a normy spotrebiteľského práva, nevysporiadal sa s námietkami spotrebiteľa a ignoroval ich, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13.2. Uviedla, že z úverovej zmluvy uzatvorenej dňa 25.05.2017 medzi žalobcom a žalovanou mal byť poskytnutý úver vo výške 19 800 EUR mesačne splátkou 305,85 EUR na dobu 96 mesiacov. Zosplatenie úveru jej nikdy nebolo doručené a nedostalo sa k jej rukám. Predložená zmluva obsahuje mnoho neprijateľných podmienok, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a taká zmluva je ako celok neudržateľná z objektívneho hľadiska, keďže trpí vadami v podstatných náležitostiach ako je cena zmluvy, tzn. odplata a vadné sú i ostatné články zmluvy.

13.3. Za dôležité je potrebné považovať hľadisko, či by zmluvné strany mali vôľu na kontrakte bez neplatných klauzúl. Súd nepodrobil zmluvu súdne kontrole z úradnej povinnosti, pretože keby tak urobil, tak by zistil množstvo neprijateľných podmienok v predloženej zmluve. Neprijateľnými podmienkami sú všetky súhlasy v zmluve ako i prehlásenia, že sa spotrebiteľ oboznámil s obsahom zmluvy a všeobecnými obchodnými podmienkami, pričom dodávateľ je povinný pred uzatvorením zmluvy spotrebiteľa náležite informovať o zmluvných podmienkach, čo sa v danom prípade nestalo ani nemohlo

stať. Žiada, aby súd uviedol dostatočné dôvody, na ktorých je rozhodnutie založené, a to najmä dôvody pre ktoré priznal nedôvodný žalovaný nárok, pretože súd nevykonal dokazovanie na zistenie odplaty v súlade so zákonom, na zistenie správnosti či nesprávnosti RPMN. V úverovej zmluve absentuje adresa predávajúceho, na ktorej si môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, a preto považuje úver za bezúročný a bez poplatkov.

13.4. Citujúc ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka odvolateľka uviedla, že z neplatného právneho úkonu nevznikne právo a nevzniklo ani žalobcovi. Navrhla odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu prv ej inštancie zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil na nové konanie a nové rozhodnutie a zaviazal protistranu na úhradu trov konania.

14.1. Žalobca v replike na odvolanie žalovanej uviedol, že podané odvolanie považuje za neopodstatnené. Žalovaná iba formálne využila možnosť podať proti identifikovanému rozsudku riadny opravný prostriedok, ktorý však neodôvodnila žiadnymi relevantnými argumentmi. Navyše, z obsahu odvolania sa javí označenie domnelých zákonných dôvodov prípustnosti odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP za náhodné, resp. spôsobom „pokus - omyl“. Žalobkyňa totiž súhrne označila 7 z 8 odvolacích dôvodov, a to bez náležitého a preskúmateľného odôvodnenia každého z nich. Danú povinnosť si však zjavne nespĺnila. ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. C.H.BECK, Praha 2016, s. 1237: „Odvolanie musí byť niektorou (prípadne viacerými) z uvedených vád odôvodnené (§ 363), čo znamená, že nestačí formálne citovať v zákone uvedený dôvod, ale je potrebné ho identifikovať, t. j. v akom konkrétnom pochybení (vade, skutočnosti) odvolateľ vidí naplnenie odvolacieho dôvodu.“

14.2. Odhliadnuc od uvedeného, žalovaná v odvolaní prezentuje primárne subjektívnu nespokojnosť s tým, že súd údajne „ignoroval námietky spotrebiteľa“. Ďalej nesprávne tvrdí, že súd nepodrobil úverovú zmluvu súdnej kontrole. Argumentácia žalovanej je evidentne účelová a nepravdivá. „Súd podrobil uvedenú zmluvu súdnej kontrole a konštatuje, že predmetná zmluva spĺňa všetky náležitosti stanovené § 9 zákona č. 129/2010 Zb. o spotrebiteľských úveroch a nezistil žiaden rozpor so zákonom. Súd poukazuje na skutočnosti uvedené v bode 14 tohto rozsudku a na to, že na určenie toho, aby časť zmluvy bola určená za neprijateľnú nepostačuje nespokojnosť zmluvnej strany bez ďalšieho preukázania dôvodnosti jej tvrdení a to najmä ak s danými podmienkami predtým súhlasila.“ (ods. 27 napadnutého rozsudku).

14.3. Odvolaním napadnutý rozsudok a procesný postup súdu považuje žalobca za vecne správny. Súd prvej inštancie nekonal arbitrárne, za účelom zistenia skutkového stavu vykonal rozsiahle dokazovanie, s námietkami žalovanej sa náležite a preskúmateľne vysporiadal, pričom svoj postup riadne a presvedčivo odôvodnil. Postup súdu prvej inštancie považuje za korektný a presvedčivý, keď v odôvodnení rozsudku sa pomerne rozsiahlo a náležite vysporiadal s jednotlivými námietkami žalovanej, prezentovanej v podanom odpore. Uvádzanie ďalších (nových) skutočností v podanom odvolaní nie je procesne prípustné.

14.4. V závere si dovoľuje poukázať aj na zásadné závery nálezu pléna Ústavného súdu SR zo dňa 07.02.2018 PL. ÚS 11/2016-60, publikovaného v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR pod č. 1/2018: „aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek inštitúty s tým, že táto ochrana je už súčasťou zákonnej normy a už nepotrebuje osobitnú expanzívnu interpretáciu nad rámec interpretačných štandardov vrátane teleologického výkladu. Koncept ochrany spotrebiteľa v klasickom poňatí nie je v napätí s ústavou, ale to neznamená, že je priamo ústavným princípom.“ (ods. 46). Je potrebné zdôrazniť, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno pojať ako obranu pred ľahkomyselnosťou a nezodpovednosťou (rozsudok NS ČR zo dňa 29.6.2010 sp. zn. 23Cdo/1201/2009; ŠVESTKA, J. - SPÁČIL, J. - ŠKÁROVÁ, M. - HULMÁK, M. a kol.: Občiansky zákonník I. Komentár. C.H.BECK, Praha 2008, str. 408). Z týchto dôvodov považuje procesnú obranu žalovanej za nedôvodnú. Vzhľadom na správnosť a presvedčivosť rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sa žalobca domáha, aby ho Krajský súd v Nitre ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

15. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou stranou (§ 359 CSP), malo zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP), a smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmalo napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote

najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16.1. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16.2. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

17.1. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady (žiadne takéto vady ani žalovaná v odvolaní netvrdila), v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel a žalovanú zaviazal povinnosťou uhradiť žalobcovi žalovanú sumu s príslušenstvom.

17.2. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku a jeho výsledky aj náležite v súlade s ust. § 191 CSP vyhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, a svoje rozhodnutie aj dostatočne a v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodnil, keď sa vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, na ktorých svoje rozhodnutie založil, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, pričom všetky svoje závery aj riadne a pochopiteľne zdôvodnil. Napadnutý rozsudok je správny a aj spravodlivý. S jeho odôvodnením súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (ust. § 387 ods. 2 CSP). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadrí sa len k odvolacím námietkam žalovanej.

18.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18.2. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (§ 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 379 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

18.3. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov ESLP možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994). Z práva na spravodlivý proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa

účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

19. Do základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a s navrhovaním a hodnotením dôkazov; za porušenie tohto základného práva teda nemožno považovať neúspech v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

20. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

21.1. Súd prvej inštancie podľa zistenia odvolacieho súdu vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia vychádza z riadne zisteného skutkového stavu a je riadne odôvodnené v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

21.2. V odvolacom konaní odvolací súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali postupovať procesným postupom podľa § 389 CSP, a teda zrušenie napadnutého rozsudku ako to žiadala žalovaná v odvolaní. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie, že v danej veci prišlo k platnému uzavretiu úverovej zmluvy medzi žalobcom (ako veriteľom) a žalovanou (ako dlžníčkou) a že uzavretá zmluva, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú aj Všeobecné obchodné podmienky Poštovej banky, obsahuje všetky náležitosti uvedené v § 9 ods. 1 písm. a/ až z/ zák. č. 129/2010 Z. z.

22.1. Odvolacia argumentácia žalovanej je, až na argumentáciu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, prakticky totožná s jej argumentáciou v podanom odpore proti Platobnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 9. decembra 2020 sp. zn. 29Up/2114/2020 a je zameraná na nesprávne posúdenie neprimerane vysokých úrokov z úveru, preto by podľa žalovanej mala byť zmluva o úvere v tejto časti neplatná; ďalej že v úverovej zmluve absentuje adresa, na ktorej si môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu či sťažnosť a že nedošlo k platnému zosplatneniu úveru, pretože jej zosplatnenie nebolo nikdy doručené, preto by mala byť zmluva považovaná za bezúčelnú a bez poplatkov.

22.2. Odvolací súd k námietkam žalovanej poznamenáva, že vo Všeobecných obchodných podmienkach Poštovej banky je v bode 4.1. - Ako zastihnúť banku- uvedená adresa banky, kde ju klient môže kontaktovať, a teda aj uplatňovať reklamáciu a v bode 4.3.4. je uvedené, že ak je korešpondencia zasielaná poštou, považuje sa za doručení 5. deň po jej odoslaní v rámci Slovenskej republiky a 10. deň v prípade zasielania korešpondencie do zahraničia, ak nie je preukázaný iný dátum doručenia. Ak sa korešpondencia vráti späť do Banky z dôvodu jej neprevzatia, za deň doručenia sa považuje deň jej vrátenia do banky. Ak dôjde k odmietnutiu prevzatia korešpondencie, za deň doručenia sa považuje deň odmietnutia jej prevzatia.

22.3. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 15. decembra 2020 sp. zn. 5Cdo 36/2020 uviedol, že „Ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa.

22.4. Súd prvej inštancie sa v bode 8. odôvodnenia rozsudku vysporiadal s otázkou doručenia výzvy žalobcu z 22.08.2019 adresovanej žalovanej na adresu U. N. XXX na úhradu dlžnej sumy a toho istého dňa 22.08.2019 jej tiež oznámil, že úver dňom vyhlasuje za predčasne splatný, pričom preukázal fotokópiou doručenky, že zosplatnenie bolo žalovanej doručené 28.08.2019 na adresu U.. XXX.

23.1. Podľa § 9 ods. 2 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z. z. platného a účinného v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

23.2. Dobu trvania zmluvy je treba vykladať ako dobu, na ktorú je zmluva uzatvorená. V predmetnej veci žalobca vymedzil dobu trvania zmluvy dátumom prvej splátky, t. j. 25.05.2017 a dobou 96 mesiacov

i dátumom poslednej splátky 25.05.2022, čo je v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z. a Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008, v ktorej je to náležitosť zmluvy „dĺžka trvania zmluvy o úvere“. V úvode všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. sa uvádza, že „predložený návrh zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov je svojím obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva, čo prispeje k posilneniu dôvery a právnej istoty spotrebiteľov a poskytovateľov spotrebiteľských úverov najmä pri cezhraničných transakciách“. V závere všeobecnej časti dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu. Vo všeobecnej časti dôvodovej správy k ustanoveniu § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. sa zdôrazňuje zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti (splácať istinu, úroky a iné poplatky) vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

24.1. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie z dôvodov uvedených v odvolaní žalovanej dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne posúdil právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou založený Zmluvou o spotrebiteľskom úvere lepšia splátka číslo úverovej zmluvy XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.05.2017 ako spotrebiteľskú zmluvu, ktorej predmetom bolo poskytnutie spotrebiteľského účelového úveru určeného na refinancovanie zo strany žalobcu žalovanej vo výške 19.800 eur a žalovaná sa zaviazala vrátiť peňažné prostriedky v 96 pravidelných mesačných splátkach po 305,85 eura, pričom splatnosť prvej splátky bola stanovená na 25.06.2017, splatnosť mesačnej splátky bola dohodnutá vždy k 25.dňu v mesiaci, termín konečnej splatnosti úveru bol stanovený na deň 25.05.2025, pričom výška poslednej splátky bola 305,29 eura, fixná úroková sadzba bola vo výške 10,50 % p.a., RPMN banky 11,10 % p.a., priemerná RPMN na trhu bola vo výške 9,81 %, odplata za poskytnutie úveru 10,50 % p.a. a celková čiastka, ktorú mala klientka zaplatiť bola vo výške 29 361,04 eura. Zákonný úrok z omeškania v čase uzavretia zmluvy bol 5,00 %. Záväzky, ktoré mali byť splatené Lepšou splátkou, boli: 1/ osobný úver v Slovenskej sporiteľni, so zostatkom 896 eur, 2/ kreditná karta splátková v Slovenskej sporiteľni so zostatkom 288 eur a 3/ spotrebný úver od Consumer-Finance Holding-Quatro, Triangel-nebanková spoločnosť so zostatkom 385 eur. Úver mal byť čerpaný na účet v T. č. XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX a účet, z ktorého mal byť úver splácaný bol pod č. XXXXXX-XXXXXXXXXX/XXXX.

24.2. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že zmluva, ktorú strany sporu uzavreli má povahu spotrebiteľskej zmluvy, a keďže jej predmetom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme úveru poskytnutého veriteľom spotrebiteľovi, právny vzťah účastníkov zmluvy sa spravuje zákonom č. 129/2010 Z. z. a zmluva o spotrebiteľskom úvere účinným v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy a musí spĺňať zákonom predpísané náležitosti uvedené v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré regulujú formálnu aj obsahovú stránku zmluvy a vzhľadom na zvýšený záujem na ochrane spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, je nedodržanie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere sankcionované ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z. z., pričom konštatoval, že predmetná spotrebiteľská zmluva zákonom predpísané náležitosti obsahuje.

25. Odvolací súd poukazuje na to, že ročná priemerná miera nákladov bola v zmluve riadne uvedená a korešponduje s RPMN na stránkach Ministerstva financií Slovenskej republiky v danom období, kde bola priemerná úroková miera pri spotrebiteľských úveroch nad 5 rokov stanovená v 1. štvrtroku 2017 vo výške 9,02 %, a preto námietky žalovanej o vysokej úrokovej sadzbe v zmluve o spotrebiteľskom úvere nepovažoval za dôvodné, keďže celková odplata vyjadrená RPMN v zmluve neprekračovala najvyššiu prípustnú odplatu za poskytnutie úveru.

26.1. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

26.2. Podľa § 1 ods. 4 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., v znení platnom a účinnom v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1a sa použije priemerná hodnota percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy.

26.3. V Súhrnných informáciách o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk za 1. štvrtrok 2017 bola RPMN pri úveroch nad 5 do 10 rokov vo výške 8,39 %, takže dvojnásobok predstavoval 9,68 %, a v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 25.05.2017 bola RPMN stanovená vo výške 11,10 % a fixná úroková sadzba bola stanovená vo výške 110,50 %, čo je v súlade so zákonom, a preto nemôže byť predmetná zmluva v tejto časti neplatná či bez úrokov a bez poplatkov.

27. V konaní nebolo sporné a vyplývalo to aj z predloženého výpisu čerpania, že žalovaná čerpala sumu úveru vo výške 19 800 eur a žalobcovi do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru zaplatila 5 210,60 eura a po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zaplatila 146 eur.

28. Keďže odvolací súd, ktorý je rozsahom a dôvodmi odvolateľky viazaný, posudzoval správnosť napadnutých výrokov len vo vzťahu k žalovanou uvádzaným dôvodom, ktoré v odvolaní tvrdila, že rozsudkom súdu prvej inštancie bolo porušené jej právo na spravodlivý proces a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, vo veci nebol úplne zistený skutkový stav veci, keďže súd sa nedostatočne vyporiadal s jej námietkami a všetky neodôvodnil, dospel k záveru, že ani jeden z uvedených dôvodov nebol v konaní preukázaný, a podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dostatočne skutkovo aj právne zdôvodnil, jeho rozhodnutie je preskúmateľné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, vrátane správne výroku o náhrade trov konania, potvrdil.

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 262 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP a § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).